

функціонального механізму управління системою освіти в своїх громадах.

Забезпечення надання якісних освітніх послуг та створення ефективної системи управління в цій сфері у новоутворених об'єднаних територіальних громадах наштовхується на низку проблем та викликів, які потребують комплексного стратегічного підходу до їх вирішення. Ця сфера є особливо важливою не тільки з огляду на її затратність, а, в першу чергу, з огляду на її соціальну значущість та необхідність для мешканців громади. Складності додає факт впровадження низки змін у самому процесі освіти, трансформації до вимог Нової української школи, підвищення стандартів освіти та необхідності впровадження інноваційних методів ведення освітнього процесу, що також часто вимагає додаткових заходів і фінансових затрат [2].

Вироблення механізмів системного вирішення завдань сфери освіти об'єднаної територіальної громади з дотриманням й оптимальним поєднанням критеріїв соціальної та економічної ефективності доцільно здійснювати в рамках реалізації стратегії розвитку освіти, як складової стратегії розвитку територіальної громади.

Використані джерела

1. Про місцеве самоврядування в Україні. Закон України. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>
2. Управління системою освіти територіальних громад: досвід країн Вишеградської четвірки для України: методичний посібник із збіркою кращих практик/ А. Кавунець, А. Ланова, О. Гуменна, О. Черній, Р. Шарлея, Л. Грегуркова, Л. Одор, Л. Лакатош, Ш. Кьолеш, Е. Бураш. Вінниця: ТОВ «Твори», 2018. 120 с.

Ковалковська Н.

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Овсянюк-Бердадіна О. Ф.)

АСПЕКТИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ ДЕПУТАТСЬКОГО КОРПУСУ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Модернізація українського суспільства, спрямування його на досягнення нової якості життя громадян, запровадження соціальних, економічних та демократичних європейських стандартів життєдіяльності людини вимагає від влади забезпечення ефективності, прозорості та законності роботи органів місцевого самоврядування, зокрема депутатського корпусу, де найважливішу роль відіграє саме якісне нормативно-правове забезпечення його діяльності. Адже, коли йдеться про процедурне оформлення дій депутатського корпусу, спрямованих на реалізацію його функцій, йдеться про закріплення основних

правил і меж, безумовне виконання яких забезпечує законність, принцип демократичності і прозорості, спрямованості його діяльності в інтересах громади. Для розуміння рівня нормативного регулювання організації роботи депутатського корпусу органу місцевого самоврядування в Україні, визначення можливих наявних прогалин та подальшого формулювання рекомендацій щодо їх вдосконалення, необхідний аналіз нормативних актів різних рівнів, включаючи діючі закони, статути, положення, що видаються місцевими радами.

Регламентация організації роботи депутатського корпусу органу місцевого самоврядування здійснюється нормативно-правовими актами різної юридичної сили. Конституція України цим питанням не приділяє уваги. Це і логічно, адже такі питання, як правило, не є предметом конституційного регулювання. Базові положення, що стосуються організаційних форм роботи органів місцевого самоврядування, зокрема депутатського корпусу, містить Закон «Про місцеве самоврядування в Україні» [1] та інші законодавчі акти. Водночас відображення основних процедурних питань роботи депутатського корпусу органу місцевого самоврядування, більш детальне закріплення організаційних форм його роботи містять локальні акти, такі як статути громади, регламенти та інші підзаконні нормативно-правові акти місцевих рад.

Закон «Про місцеве самоврядування в Україні» закріплює ряд основних організаційних форм роботи представницьких органів місцевого самоврядування. Законодавець виокремлює з усієї сукупності конкретні дії, надаючи їм уніфікованого й обов'язкового характеру щодо їх застосування.

Окремі організаційні форми роботи депутатського корпусу органів місцевого самоврядування деталізовані в спеціальних законах. Так, ширшу регламентацію діяльності депутатських груп та фракцій містить Закон України «Про статус депутатів місцевих рад» [2]. Від рівня нормативної регламентації організації роботи депутатського корпусу місцевих рад, значною мірою залежить розвиток представницької демократії на рівні громад і місцевого самоврядування в цілому.

Але сьогодні змушені констатувати, що нинішній стан правової регламентації організації роботи депутатського корпусу органів місцевого самоврядування є недосконалим. Так, у п. 9 ст.49 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» закріплено, що: «Пропозиції і зауваження, висловлені депутатами на сесії ради, або передані в письмовій формі головуєчому на сесії, розглядаються радою чи за її дорученням постійними комісіями ради або надсилаються на розгляд підзвітним і підконтрольним їй органам та посадовим особам, які зобов'язані розглянути ці пропозиції і зауваження у строки, встановлені радою, і про вжиті заходи повідомити

депутатові та раді» [1]. Така норма дозволяє підвести під поняття «пропозиції» будь-який документ, у тому числі і проект рішення, винести його одразу на пленарне засідання, без попереднього його розгляду на засіданнях комісій ради, і за умови підтримки більшістю депутатів від загального складу ради, прийняти його голосуванням прямо на пленарному засіданні. А в інших випадках рада має можливість направити документ для проходження попередніх підготовчих процедур, таких як розгляд питання постійними комісіями або посадовими особами чи іншими органами, визначеними радою. Відсутність на законодавчому рівні об'єктивних критеріїв для визначення можливого, з вищевказаних, варіанту розгляду пропозицій депутатів часто приводить до посилення суб'єктивізму. Деталізація законодавчих положень у регламентах місцевих рад може спрямовуватися на звуження прав депутатів, позбавляти меншість можливості будь-якого впливу на процес прийняття рішень.

Отже, безсистемність та неузгодженість правових актів, які регламентують організацію роботи органів місцевого самоврядування, зокрема депутатського корпусу, ведуть до численних колізій у чинному законодавстві, які є підґрунтям муніципально-правових конфліктів.

Таким чином, проведений аналіз свідчить про те, що законодавство про місцеве самоврядування в Україні в частині організації роботи органу місцевого самоврядування, зокрема його депутатського корпусу потребує суттєвих змін, систематизації і в першу чергу – уніфікації.

Використані джерела

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР (з подальшими змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>

2. Про статус депутатів місцевих рад : Закон України від 11 липня 2002 року № 93-IV (з подальшими змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/93-15>

Ковалів Ярослав

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Кривокульська Н.М.)

ОБ'ЄКТИВНА НЕОБХІДНІСТЬ УПРАВЛІННЯ ЗВ'ЯЗКАМИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ОРГАНІЗАЦІЇ

Розбудова нового громадянського суспільства в українській державі вимагає налагодження тісної взаємодії і співпраці організацій з громадянами та їх об'єднаннями, вивченні і врахування громадської думки у діяльності.